

Arrest

nr. 326 006 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 10 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 28 januari 2025 de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, diende op 28 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 januari 2025 werd de beslissing genomen tot terughrijving en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.2. Op 31 maart 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 31 maart 2025, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/01/2025

Overdracht CGVS: 10/02/2025

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier. U werd op 3 maart 2025 van 09u06 tot 13u10 en op 11

maart 2025 van 09.06 uur tot 12.15 uur op het Commissariaat-generaal gehoord bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is. Uw advocaat, Meester Muhammet Seyit ECIRLI, loco Meester Zouhaier CHIHAOUI, was tijdens de volledige duur van de persoonlijke onderhouden aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Israëlisch staatsburger te zijn van Russisch-Oezbeekse origine met een christelijke achtergrond. Uw ouders verhuisden naar Israël toen uw moeder ongeveer 20 jaar was op basis van uw Joodse afstamming via uw Joodse grootvader, waardoor ze de Aaliyah (Joodse emigratie naar Israël) konden maken. U bent geboren in Jaffa op [...]01.1996. Uw moedertaal is Russisch. U bekeerde zich op 14-jarige leeftijd tot de islam. U vluchtte bij uw moeder weg op uw 22ste naar Qalqiliya (Westelijke Jordaanoever) en u huwde met uw eerste man in Jaffa (Israël). Hij is een Palestijn afkomstig en woonachtig in Qalqiliya. Na drie maanden, vlak nadat uw man destijds het nieuws kreeg dat u zwanger was, liet hij u achter. Uw huidige man vond u. U scheidde vlak voor de geboorte van uw eerste kind zodat u na de bevalling met uw huidige man kon huwen. Na de bevalling verbleef u in Jaffa, maar u en uw man gingen op en af tussen Jaffa en Qalqiliya omwille zijn werkzaamheden. U kreeg nadien ook met hem een kind. Uw kinderen beschikken beiden over de Israëlische nationaliteit. Uw man kon niet legaal in Israël verblijven, uw ex-man bedreigde u met de dood en aangezien u het slachtoffer werd van pesterijen door Joden in Israël besloten u en uw man met de twee kinderen via Jordanië te vluchten. Vervolgens verbleven jullie een week in Jordanië. Jullie namen een vlucht van Jordanië naar België. U kwam op 28 januari 2025 toe in België en diende aan de grens een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw originele identiteitskaart en annex (afgeleverd op 28.01.2020), een kopie van de eerste pagina van uw eigen paspoort en dat van uw kinderen, kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van een document waarop u geregistreerd staat als moslim en een kopie van een huwelijksakte.

B. Motivering

Het feit dat u een identiteits- of reisdocument hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Uw advocaat stelde aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud dat u een kwetsbaar profiel hebt en moeilijkheden ervaart om gebeurtenissen in de tijd te weergeven. Dient te worden opgemerkt dat dit op geen enkele wijze wordt gestaafd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Het CGVS kan geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde vaststellen, dit omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste biedt u over een aantal essentiële elementen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen zicht:

Wat betreft uw nalaten om meerdere originele identiteitsdocumenten van uzelf en uw kinderen neer te leggen, merkt het CGVS het volgende op:

- U stelde geen documenten te hebben. Nadien legde u toch uw originele Israëlische identiteitskaart en annex neer (CGVS 1, p. 4). U gevraagd waar uw Israëlisch paspoort is, hetgeen waarmee u naar België reisde, stelde u dat het thuis was waar jullie nu wonen (CGVS 1, p. 4 en 5). Nadien stelde uw man dat dit over de identiteitskaart ging. Echter moet worden opgemerkt dat er specifiek gevraagd werd naar het document waarmee u in de mogelijkheid was om naar België te reizen en dat u weldegelijk het onderscheid kende tussen identiteitskaart en paspoort, daar waar uzelf uitdrukkelijk verklaarde dat ze uw religie aanpaste op uw identiteitskaart en dat u geregistreerd werd als moslim (CGVS 1, p. 7).
- U stelde geen originele identiteitsdocumenten te hebben meegenomen uit Israël aangezien u deze niet wou verliezen (CGVS 2, p. 4). Echter kan u als Israëlisch staatsburger op een legale manier naar België reizen, net zoals uw kinderen, waardoor u deze documenten gemakkelijk kon bewaren.
- Uw man verklaarde dat hij uw Israëlisch paspoort en dat van uw kinderen vrijwillig af gaf aan een smokkelaar, terwijl u zelf uitdrukkelijk verklaarde legaal gereisd te zijn. Dit doet vermoeden dat jullie in het bezit zijn van jullie paspoorten maar deze wensen achter te houden (CGVS man, p. 5 en CCGVS 1, p. 24).
- U beroept zich op het feit dat uw echtgenoot alles regelde en uzelf niets weet (CGVS 1, p. 5). Om Jordanië binnen te reizen legde u een deel van de reisweg af zonder uw echtgenoot. U en de kinderen waren

namelijk in de mogelijkheid om de gehele reisroute legaal af te leggen op basis van jullie Israëlische paspoorten, dit in tegenstelling tot uw Palestijnse man. Bijgevolg kunnen uw verklaringen uw onwetendheid niet vergoelijken.

Wat betreft uw woonplaatsen bent u niet in staat coherente verklaringen af te leggen:

- *Bij de DVZ verklaarde u in Jaffa gewoond te hebben vanaf uw geboorte tot 2022. Nadien woonde u voor driejaar in Ramallah (DVZ, DVZ-interview, vraag 10).*
- *Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoelang u dan in Ramallah woonde, stelde u dat u niet op de vraag kon antwoorden omdat u zich het niet herinnert (CGVS 1, p. 18). Nadien verklaarde u dat jullie er meerdere keren naar toe gingen om te wandelen en om boodschappen te doen (CGVS 1, p. 20). U geconfronteerd met uw DVZ-verklaringen antwoordde u bevestigend vanaf 2022 in Ramallah gewoond te hebben. Vlak nadien stelde u weer enkel daar te zijn geweest om iets te kopen (CGVS 1, p. 21).*
- *Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u wederom gevraagd hoelang u in Ramallah verbleef en toenverklaarde u er één week te zijn verbleven (CGVS 2, p. 11). Vlak voordien verklaarde u nog niet meer naar een andere stad geweest te zijn, maar altijd in Jaffa of Qalqiliya te hebben verbleven (CGVS 2, p. 7).*
- *Uw man verklaarde dat jullie nadat jullie elkaar leerde kennen in Ramallah verbleven. Na jullie huwelijk probeerdejullie in Israël te wonen en gingen jullie soms naar Ramallah (CGVS man, p. 13). Nadien vermeldt hij inderdaad ook dat jullie soms in Qalqiliya verbleven (CGVS man, p. 16). Echter stroken deze verklaringen hoe dan ook niet met uw verklaringen.*
- *Uit de informatie vervat in de annex van uw identiteitskaart blijkt dat uw woonplaats in Harish is (zie administratief dossier en CGVS 2, p. 3). Nergens uit uw verklaringen komt naar voor dat u hier woonde. Dit mag verbazen gezien de door u neergelegde identiteitskaart werd afgegeven op 28.01.2020.*

Ten tweede, wat betreft de problemen die u kende omwille van uw bekering naar de Islam, stelt het CGVS het volgende vast:

Enerzijds maakt u het niet aannemelijk dat de problemen die u ondervond in Israël dermate ernstig zijn:

- *U maakte ten aanzien van de DVZ geen melding van de specifieke problemen die u in Israël kende omwille van het geloof dat u belijdt. U verklaarde vaagweg dat de joden geen moslimmens wouden (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of u problemen had met uw autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard, waar u negatief op antwoordde (CGVS-vragenlijst, vraag 7).*
- *Eveneens laat uw man na te vermelden dat u problemen van dien aard kende dat u het slachtoffer werd van anti-Islamitisch geweld in Israël. Hij verklaarde dat u soms scheldwoorden te horen kreeg en dat de bureu u niet graag hadden (CGVS man, p. 15).*
- *Op het CGVS stelde u dat u regelmatig werd lastiggevallen en werd nageroepen. Er werden ook stenen naaru gegooid en er werd een keer appelsap op u gegooid (CGVS 2, p. 7 en 10). Mogelijkse pesterijen kunnen, hoe verwerpelijk ook, bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.*

Anderzijds heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kon doen op de Israëlische autoriteiten ter bescherming:

- *U belde de politie. U stelde dat ze na een half uur kwamen. Indien joden belden werden ze beschermd en wasde politie onmiddellijk ter plaatsten. De politie beloofde u eveneens dat ze zouden ingrijpen, maar volgens u deden ze niets. U gevraagd op welke manier u niet beschermd werd stelde u dat ze altijd later kwamen, nadat het conflict al verdween (CGVS 2, p. 10). Uit niets blijkt dat ze bewust later kwamen. Dit kan immers aan veel factoren liggen. Daarenboven kunnen ze niet horen aan uw stem welke religie u belijdt, noch kan u weten of de politie in andere situaties dan in uw eigen sneller ter plaatse zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt verder dat de politie aangaf dat u altijd moest bellen.*
- *U diende een klacht in bij de politie. Er werd gezegd dat ze het zouden bekijken en het zouden oplossen, maar deze klacht leidde nergens toe. U stelde dat dit kwam omdat u moslim bent. Dit zijn echter slechts veronderstellingen. Het feit dat een politieonderzoek tot niets leidt kan aan veel factoren liggen. Bovendien gaf u aan dat u niet wist wie de vrouwen waren en dat ze al weg waren voor de politie toekwam. Dit in acht genomen lijkt er ook weinig houvast te zijn voor de politie om mee te werken en is het niet*

onlogisch dat de aangifte die u deed nergens toe leidde. Hoe dan ook, wanneer u werd gevraagd of u ooit aangifte deed van de feiten stelde u eerst van niet. Pas nadat u werd gevraagd waarom niet gaf u plots aan wel aangifte te hebben gedaan maar dat er niet mee werd gedaan (CGVS 2, p. 11).

Ten derde kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw ex-man zou hebben:

- U schetst deels problemen en moeilijkheden die u had in Qalqiliya. Aangezien u de Israëlische nationaliteit bezit wordt hier enkel uw vrees ten aanzien van Israël besproken.
- U keerde na uw nieuw huwelijk nog voor vijf jaar lang op en af van Jaffa naar Qalqiliya, voor gemiddeld zo'n 300 keer. U gevraagd waarom u dit zou doen als u uw leven vreest tegenover uw ex-man die volgens uw verklaringen in Qalqiliya woont, stelde u dat dit in een plaats was waar hij niet woonde (CGVS 2, p. 14). Echter wist hij u ook in het verleden te vinden in Qalqiliya (CGVS 2, p. 13). Dit was destijds ook de reden dat u Qalqiliya verliet naar Jaffa (CGVS 1, p. 17).
- U stelde zelf dat uw ex-man fysiek nooit naar Jaffa kwam want hij verkeerde niet in de mogelijkheid om Israël binnen te komen (CGVS 2, p. 13).
- U werd in Israël telefonisch voortdurend door uw ex-man bedreigd. Het is volstrekt onlogisch dat u uw telefoonnummer niet gewoon zou wijzigen (CGVS 2, p. 13).
- U deed geen beroep op de beschermingsmechanismes die in Israël voor handen zijn (CGVS 2, p. 14). Indien udaadwerkelijk vreesde voor uw leven of dat van uw kinderen kan worden verwacht dat u minstens contact zou hebben opgenomen met de Israëlische autoriteiten.
- Uw man verklaarde eveneens in tegenstelling tot uw verklaringen dat uw ex-man afkomstig en woonachtig is in Ramallah (CGVS man, p. 13 en CGVS 1, p. 12 en 18).

Wat betreft uw angst om van uw echtgenoot gescheiden te worden, wil het CGVS erop wijzen dat dit geen reden is die verband houdt met het Verdrag van Genève van 1951, maar een recht dat wordt verleend door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dit artikel verplicht het CGVS er geenszins toe om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Het is daarom in dit besluit niet relevant om de mogelijkheden te onderzoeken voor uw man om zich bij u in Israël te vestigen of de mogelijkheid dat u zich in Palestijnse gebieden zou vestigen.

Wat ten slotte de subsidiaire bescherming betreft, voor zover u geen relevante en doorslaggevende redenen hebt aangevoerd om als vluchteling te worden erkend, zien wij geen enkel bewijs dat op dezelfde basis zou aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, indien u naar Israël zou terugkeren, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw originele identiteitskaart ondersteunt immers uw identiteit. Dit is een element dat niet wordt betwist. De overige documenten betreffen kopieën waar hoe dan ook weinig tot geen bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat de huwelijksakte elektronisch werd ingevuld en niet grafisch correct werd opgesteld. De gegevens staan immers buiten de kaders. Dit is opmerkelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

"artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten juncto artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 et 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de verplichting dat elke administratieve handeling gebaseerd moet zijn op exacte, relevante en ontvankelijke gronden, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster is een Israëlische staatsburger van Russisch-Oezbeekse afkomst die zich op veertienjarige leeftijd bekeerde tot de islam. Deze bekering had ingrijpende gevolgen voor haar familiale relaties en sociale omgeving. Haar bekering en religieuze zichtbaarheid (hoofddoek) leidden tot vijandigheid en vernedering op school. Verzoekster herhaalt haar verklaringen dat ze haar naam veranderde, dat de relatie met haar moeder verslechterde. Haar verklaringen tonen aan dat verzoekster slachtoffer werd van systematische uitsluiting, psychologisch geweld en fysieke agressie, vanwege haar religieuze identiteit en het dragen van de hoofddoek. Deze verklaringen zijn consistent, spontaan en emotioneel geladen, wat hun geloofwaardigheid versterkt. Ze vallen duidelijk onder de definitie van vervolging op basis van godsdienst en behoren tot een kwetsbare sociale groep zoals bedoeld in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster werd het slachtoffer van ernstige bedreigingen door haar ex-echtgenoot, met wie zij eerder gehuwd was in Qalqiliya. Deze man, met banden bij de Israëlische veiligheidsdiensten, reageerde gewelddadig en vijandig op haar nieuwe relatie met een Palestijnse man. Haar verklaringen zijn gedetailleerd, herhaald, en consistent tijdens het interview. Ze tonen aan dat er sprake was van een herhaalde en geloofwaardige dreiging met ernstig lichamelijk geweld, gericht op verzoekster als vrouw, ex-partner en moslima. Ondanks deze bedreigingen ondernam de Israëlische politie geen effectieve actie.

Verzoeksters verklaringen illustreren de volstrekte afwezigheid van effectieve bescherming door de Israëlische autoriteiten. Zoals bevestigd in het arrest "*Opuz t. Turkije*" van het EHRM, volstaat het bestaan van juridische instrumenten niet wanneer deze in de praktijk ontoereikend of ontoegankelijk blijken voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld. De situatie van verzoekster voldoet aan het profiel van een vrouw die slachtoffer is van partnergeweld in een context waar de staat niet in staat of niet bereid is haar te beschermen. Het risico op herhaling van dergelijk geweld bij terugkeer is aanzienlijk, en de bestreden beslissing heeft deze dimensie ten onrechte geminimaliseerd of genegeerd.

Sinds oktober 2023 is de situatie voor moslims en Arabieren in Israël verslechterd. Deze context heeft een directe impact op verzoekster, die als bekeerde moslima met een hoofddoek en Palestijnse partner zichtbaar behoort tot een risicogroep die systematisch wordt gevisieerd. Meerdere internationale bronnen wijzen op een toename van discriminatie, repressie en geweld tegen Arabieren en moslims in Israël, zeker in de nasleep van het geweld in Gaza. Verzoekster citeert uit Amerikaanse mensenrechtenrapporten.

Voor verzoekster betekent dit dat zij bij terugkeer in een vijandige context terechtkomt waar haar geloof (islam), haar zichtbaarheid (hoofddoek) en haar relatie met een Palestijn haar tot een dubbel kwetsbaar doelwit maken: enerzijds binnen de bredere Israëlische samenleving, anderzijds ten opzichte van staatsinstellingen die eerder passief of zelfs repressief optreden. Deze nieuwe context maakt haar eerder geuite vrees nog actueler en gegrond.

De bestreden beslissing heeft deze verslechterde landeninformatie ten onrechte niet meegewogen bij de beoordeling van haar dossier, wat een schending inhoudt van een zorgvuldige en actuele beoordeling van haar verzoek.

De combinatie van verzoeksters persoonlijk profiel als bekeerde moslima, haar zichtbaarheid als vrouw met hoofddoek, haar ervaring van gendergerelateerd geweld zonder effectieve staatsbescherming, én de structureel vijandige context in Israël sinds oktober 2023, brengt haar ondubbelzinnig binnen het toepassingsgebied van de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. Zij behoort tot een duidelijk afgebakende sociale groep die op basis van religieuze en sociale kenmerken in toenemende mate wordt gevisieerd — namelijk bekeerde moslima's die zich distantiëren van de dominante identiteit, en relaties aangaan met Palestijnen. De hierboven geciteerde mensenrechtenrapporten tonen aan dat deze groep structureel te maken krijgt met intimidatie, discriminatie, marginalisering en institutionele nalatigheid, die samen een vervolgingsgrond vormen. Daarnaast leidt het gebrek aan effectieve bescherming door de staat — in het bijzonder bij herhaaldelijk partnergeweld — tot een reëel en ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS heeft ten onrechte a) de religieuze en sociale dimensie van haar bekering geminimaliseerd, b) het familiaal geweld en haar isolement niet als relevant ingeschat en c) de actuele situatie in Israël sinds oktober 2023 volledig buiten beschouwing gelaten.

Bovendien werden de verklaringen van verzoekster niet beoordeeld in samenwerking met haar, zoals vereist, en werd haar kwetsbaarheidsprofiel onvoldoende in rekening gebracht, in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad stelt na een grondige lezing van het administratief dossier vast dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van haar beweerde problemen, geen zicht geeft op haar (recente) verblijfplaatsen en dat zij haar reispaspoort bewust achterhoudt. Verzoekster doet met haar verzoekschrift verder geen afbreuk aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, waardoor de Raad deze integraal bijtreedt:

“Ten eerste biedt u over een aantal essentiële elementen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen zicht:

Wat betreft uw nalaten om meerdere originele identiteitsdocumenten van uzelf en uw kinderen neer te leggen, merkt het CGVS het volgende op:

- U stelde geen documenten te hebben. Nadien legde u toch uw originele Israëlsche identiteitskaart en annex neer (CGVS 1, p. 4). U gevraagd waar uw Israëlsch paspoort is, hetgeen waarmee u naar België reisde, stelde u dat het thuis was waar jullie nu wonen (CGVS 1, p. 4 en 5). Nadien stelde uw man dat dit over de identiteitskaart ging. Echter moet worden opgemerkt dat er specifiek gevraagd werd naar het document waarmee u in de mogelijkheid was om naar België te reizen en dat u weldegelijk het onderscheid kende tussen identiteitskaart en paspoort, daar waar uzelf uitdrukkelijk verklaarde dat ze uw religie aanpaste op uw identiteitskaart en dat u geregistreerd werd als moslim (CGVS 1, p. 7).

- U stelde geen originele identiteitsdocumenten te hebben meegenomen uit Israël aangezien u deze niet zou verliezen (CGVS 2, p. 4). Echter kan u als Israëlsch staatsburger op een legale manier naar België reizen, net zoals uw kinderen, waardoor u deze documenten gemakkelijk kon bewaren.

- Uw man verklaarde dat hij uw Israëlsch paspoort en dat van uw kinderen vrijwillig af gaf aan een smokkelaar, terwijl u zelf uitdrukkelijk verklaarde legaal gereisd te zijn. Dit doet vermoeden dat jullie in het bezit zijn van jullie paspoorten maar deze wensen achter te houden (CGVS man, p. 5 en CCGVS 1, p. 24).

- U beroept zich op het feit dat uw echtgenoot alles regelde en uzelf niets weet (CGVS 1, p. 5). Om Jordanië binnen te reizen legde u een deel van de reisweg af zonder uw echtgenoot. U en de kinderen waren namelijk in de mogelijkheid om de gehele reisroute legaal af te leggen op basis van jullie Israëlsche paspoorten, dit in tegenstelling tot uw Palestijnse man. Bijgevolg kunnen uw verklaringen uw onwetendheid niet vergoelijken.

Wat betreft uw woonplaatsen bent u niet in staat coherente verklaringen af te leggen:

- Bij de DVZ verklaarde u in Jaffa gewoond te hebben vanaf uw geboorte tot 2022. Nadien woonde u voor drie jaar in Ramallah (DVZ, DVZ-interview, vraag 10).

- Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoelang u dan in Ramallah woonde, stelde u dat u niet op de vraag kon antwoorden omdat u zich het niet herinnert (CGVS 1, p. 18). Nadien verklaarde u dat jullie er meerdere keren naar toe gingen om te wandelen en om boodschappen te doen

(CGVS 1, p. 20). U geconfronteerd met uw DVZ-verklaringen antwoordde u bevestigend vanaf 2022 in Ramallah gewoond te hebben. Vlak nadien stelde u weer enkel daar te zijn geweest om iets te kopen (CGVS 1, p. 21).

- Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u wederom gevraagd hoelang u in Ramallah verbleef en toenverklaarde u er één week te zijn verbleven (CGVS 2, p. 11). Vlak voordien verklaarde u nog niet meer naar een andere stad geweest te zijn, maar altijd in Jaffa of Qalqiliya te hebben verbleven (CGVS 2, p. 7).

- Uw man verklaarde dat jullie nadat jullie elkaar leerde kennen in Ramallah verbleven. Na jullie huwelijk probeerdejullie in Israël te wonen en gingen jullie soms naar Ramallah (CGVS man, p. 13). Nadien vermeldt hij inderdaad ook dat jullie soms in Qalqiliya verbleven (CGVS man, p. 16). Echter stroken deze verklaringen hoe dan ook niet met uw verklaringen.

- Uit de informatie vervat in de annex van uw identiteitskaart blijkt dat uw woonplaats in Harish is (zie administratief dossier en CGVS 2, p. 3). Nergens uit uw verklaringen komt naar voor dat u hier woonde. Dit mag verbazen gezien de door u neergelegde identiteitskaart werd afgegeven op 28.01.2020.

Ten tweede, wat betreft de problemen die u kende omwille van uw bekering naar de Islam, stelt het CGVS het volgende vast:

Enerzijds maakt u het niet aannemelijk dat de problemen die u ondervond in Israël dermate ernstig zijn:

- U maakte ten aanzien van de DVZ geen melding van de specifieke problemen die u in Israël kende omwille van het geloof dat u belijdt. U verklaarde vaagweg dat de joden geen moslimmensen wouden (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of u problemen had met uw autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard, waar u negatief op antwoordde (CGVS-vragenlijst, vraag 7).

- Eveneens laat uw man na te vermelden dat u problemen van dien aard kende dat u het slachtoffer werd van anti-Islamitisch geweld in Israël. Hij verklaarde dat u soms scheldwoorden te horen kreeg en dat de burens u niet graag hadden (CGVS man, p. 15).

- Op het CGVS stelde u dat u regelmatig werd lastiggevallen en werd nageroepen. Er werden ook stenen naaru gegooid en er werd een keer appelsap op u gegooid (CGVS 2, p. 7 en 10). Mogelijke pesterijen kunnen, hoe verwerpelijk ook, bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Anderzijds heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kon doen op de Israëlische autoriteiten ter bescherming:

- U belde de politie. U stelde dat ze na een half uur kwamen. Indien joden belden werden ze beschermd en wasde politie onmiddellijk ter plaatsten. De politie beloofde u eveneens dat ze zouden ingrijpen, maar volgens u deden ze niets. U gevraagd op welke manier u niet beschermd werd stelde u dat ze altijd later kwamen, nadat het conflict al verdween (CGVS 2, p. 10). Uit niets blijkt dat ze bewust later kwamen. Dit kan immers aan veel factoren liggen. Daarenboven kunnen ze niet horen aan uw stem welke religie u belijdt, noch kan u weten of de politie in andere situaties dan in uw eigen sneller ter plaatse zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt verder dat de politie aangaf dat u altijd moest bellen.

- U diende een klacht in bij de politie. Er werd gezegd dat ze het zouden bekijken en het zouden oplossen, maar deze klacht leidde nergens toe. U stelde dat dit kwam omdat u moslim bent. Dit zijn echter slechts veronderstellingen. Het feit dat een politieonderzoek tot niets leidt kan aan veel factoren liggen. Bovendien gaf u aan dat u niet wist wie de vrouwen waren en dat ze al weg waren voor de politie toekwam. Dit in acht genomen lijkt er ook weinig houvast te zijn voor de politie om mee te werken en is het niet onlogisch dat de aangifte die u deed nergens toe leidde. Hoe dan ook, wanneer u werd gevraagd of u ooit aangifte deed van de feiten stelde u eerst van niet. Pas nadat u werd gevraagd waarom niet gaf u plots aan wel aangifte te hebben gedaan maar dat er niet mee werd gedaan (CGVS 2, p. 11).

Ten derde kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw ex-man zou hebben:

- U schetst deels problemen en moeilijkheden die u had in Qalqiliya. Aangezien u de Israëlische nationaliteit bezit wordt hier enkel uw vrees ten aanzien van Israël besproken.

- U keerde na uw nieuw huwelijk nog voor vijf jaar lang op en af van Jaffa naar Qalqiliya, voor gemiddeld zo'n 300 keer. U gevraagd waarom u dit zou doen als u uw leven vreest tegenover uw ex-man die volgens uw verklaringen in Qalqiliya woont, stelde u dat dit in een plaats was waar hij niet woonde (CGVS 2, p. 14).

Echter wist hij u ook in het verleden te vinden in Qalqiliya (CGVS 2, p. 13). Dit was destijds ook de reden dat u Qalqiliya verliet naar Jaffa (CGVS 1, p. 17).

- U stelde zelf dat uw ex-man fysiek nooit naar Jaffa kwam want hij verkeerde niet in de mogelijkheid om Israël binnen te komen (CGVS 2, p. 13).

- U werd in Israël telefonisch voortdurend door uw ex-man bedreigd. Het is volstrekt onlogisch dat u uw telefoonnummer niet gewoon zou wijzigen (CGVS 2, p. 13).

- U deed geen beroep op de beschermingsmechanismes die in Israël voor handen zijn (CGVS 2, p. 14). Indien u daadwerkelijk vreesde voor uw leven of dat van uw kinderen kan worden verwacht dat u minstens contact zou hebben opgenomen met de Israëlische autoriteiten.

- Uw man verklaarde eveneens in tegenstelling tot uw verklaringen dat uw ex-man afkomstig en woonachtig is in Ramallah (CGVS man, p. 13 en CGVS 1, p. 12 en 18).

Wat betreft uw angst om van uw echtgenoot gescheiden te worden, wil het CGVS erop wijzen dat dit geen reden is die verband houdt met het Verdrag van Genève van 1951, maar een recht dat wordt verleend door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dit artikel verplicht het CGVS er geenszins toe om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Het is daarom in dit besluit niet relevant om de mogelijkheden te onderzoeken voor uw man om zich bij u in Israël te vestigen of de mogelijkheid dat u zich in Palestijnse gebieden zou vestigen."

"De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw originele identiteitskaart ondersteunt immers uw identiteit. Dit is een element dat niet wordt betwist. De overige documenten betreffen kopieën waar hoe dan ook weinig tot geen bewijswaarde aan kan worden toegeschreven. Dit blijkt eveneens uit de vaststelling dat de huwelijksakte elektronisch werd ingevuld en niet grafisch correct werd opgesteld. De gegevens staan immers buiten de kaders. Dit is opmerkelijk."

Waar verzoekster nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij verzoekster zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van verzoekster rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoekster om internationale bescherming is gelegd. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster zelf niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Er liggen evenmin elementen voor, noch worden deze door verzoekster aangevoerd dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP